

DET MENER
DE ANDRE
AVISER

En ener

Ekstra
Bladet

• Nogen vil måske påstå, at Liberal Alliance har vist sig uduelig som regeringspartner – ikke mindst på grund af Anders Samuelsen. Men den slags sortsyn preller af på ham. Danmarkshistoriens mest kompetente udenrigsminister lader sig ikke bare sådan vælte af pinden.

Asociale medier

POLITIKEN

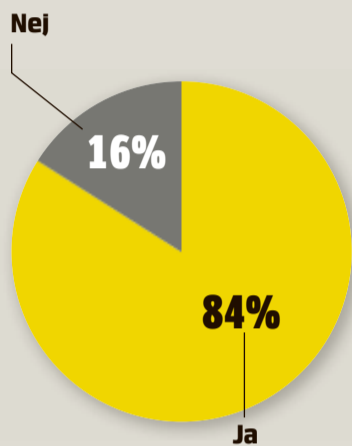
• I det kommende år bør der være en enorm civil og politisk opmærksomhed rettet mod tech-giganternes indflydelse på vores individuelle og fælles tilværelse. Deres enorme magt udgår fra den virtuelle verden, fra deres evne til at nå os, uanset hvor vi er, med information af enhver art.

Debatredaktør
Sanne Fahnøe

Mail: bt-debat@bt.dk

BT forbeholder sig ret
til at redigere indlæg

AFSTEMNING

Kunne du lide
Dronningens
nytårstale?

1.097 stemmer på facebook.com/ditbt

REN OPLÆSNING

Bent Møller Hansen

Dronningens tale – pjat & ganske betydningsløst! Hun læser blot noget op, hun ikke selv har skrevet.

EN TYND KOP TE

Ann Therese Selkie

Jeg er royalist, men jeg synes dog, at talen var en tynd kop te. Der var ikke rigtig noget, der pillede ved mine tårekanaler. Desværre. Men jeg knuselsker stadig vores dronning!

SÅRBAR TID

Ulla Petersen

Jeg synes, at mellem linjerne vises, at det har været og er en meget sårbar tid for kongefamilien. Og især for Dronningen. Set ud fra det, der ikke berøres så meget, og det er fuldt forståeligt, var det en god nytårstale.

GODT GAET 2

Gitte Buchardt Hansen

Jeg syntes, det var fedt at hun nævnte de »varme hænder« og at hun ikke lægger alle sine private bekymringer af på hele den danske befolkning.

GOD TALE OG GODT GAET

Lissi Svensson

En meget fin tale, men selvfølgelig skal der jo altid kritiseres og tales grimt om alt. Vær taknemmelig over, at vi har en god dronning.

DAGENS KLUMME Hvad er »groft nok«, når det kommer til overgreb? Er der en universel grænse, eller hvorfor er det overhovedet et spørgsmål?

Hvornår er overgreb groft nok til #metoo?

I den debat, der er en del af #metoo-bevægelsen, ser jeg jævnligt både kvinder og mænd udtale sig om, hvordan sådan en krænkelse skal være udformet, før det er i orden at udstyre den med et »#metoo-tag.

DE, DER KOMMENTERER, udtaler sig tilsyneladende velmenende og på andres vegne; klask i røven er generelt no-go, hvorimod voldtægt eller gramsen på bryster synes at være »slem nok«.

ARGUMENTET FOR AT holde igen med at tage de »mindre« overgreb synes at være, at de enten ikke vil blive taget alvorligt (ment som en slags omsorg? eller at deres »mindre gyldige« overgreb vil fylde for meget i debatten og således tage opmærksomheden fra de overgreb, der »virkelig« er et samfundsproblem.

JEG HAR PRØVET både et klask i røven af en chef, at blive taget på brysterne af en hesteejer og en voldtægt af min eksmand. Ingen af overgrebene har jeg glemt igen, de satte alle et aftryk i min sjæl og lærte mig noget om andre mennesker og min egen reaktion på grænseoverskridende adfærd. Jeg kan derfor ikke lade være med

at spekulere over, hvad der får de velmenende debattører til at bede nogle af ofrene om at dæmpe sig.

ER DET, FORDI de selv engang ikke blev taget alvorligt, blev bagateliseret og bagefter valgte at tie stille med noget, de rent faktisk havde det skidt med? Eller er det, fordi de selv har begået nogle overgreb, de ganske vist ikke er stolte af, men som de indtil #metoo-bevægelsen havde parkeret i kategorien »ikke så slemme«? Og fordi de nu bliver konfronteret med, at de måske dengang sårede nogle mennesker?

ELLER HVORFOR KAN de ikke bare rumme, at her er forskellige grader af overgreb, som også defineres af, hvem det er, der er modtageren af dem? At et overgreb ikke er noget, der kan klassificeres, kontrolleres og puttes i nogle bestemte kasser, men derimod noget, der både er og opfattes forskelligt fra gang til gang og ydermere forskelligt alt efter, om det er offeret eller krænkeren, der definerer.

JEG SELV ELSKER god værksteds-humor og kan godt lide at flirte lidt. Sådan helt uskyldigt og helt uden lyst til at være min mand den mindste smule utro. Men #metoo-bevægelsen fik da også

” Jeg har prøvet både et klask i røven af en chef, at blive taget på brysterne af en hesteejer og en voldtægt af min eksmand.

Ilse Bjerregaard er oplevelsesorienteret psykoterapeut

mig til at standse op og lige tjekke med fx kolleger og venner, om de lidt grovkornede vittser, vi internt kørte af indimellem, egentlig var i orden med dem. Det ser jeg som et sundt eftersyn, og heldigvis var der ingen, der trængte til et undskyld. Men ellers havde de da fået det, det er helt sikkert. Jeg tager i hvert fald alle overgrebshistorier alvorligt.

OG DET ER egentlig her, jeg tror, det største problem ligger: Nemlig at nogen overhovedet problematiserer, at der er krænkelse, der ikke er værd at give opmærksomhed, fordi de ikke er »grove nok«. Det får nemlig rigtig mange til at tie stille med de overgreb, de har været udsat for, fordi de er bange for ikke at blive taget alvorligt. Og det er tilsyneladende ikke det, debattørerne ønsker. Men hvorfor så gøre det?

FORTÆL MIG DET, jer, der er fortalere for, at nogen skal dæmpe sig. Fortæl mig det her, i kommentarfeltet, lær mig at forstå, hvorfor I nikker samstemmende, når nogen siger, at man skal passe på med, hvad man kalder et overgreb.

ELLER HAR JEG allerede shamet jer så meget, at I ikke har lyst, af skræk for, at jeg og andre i debatten ikke vil tage jer alvorligt?

Det blev der også sagt ...

” MeToo-bevægelsen havde aldrig fået sit momentum uden de sociale medier, men overraskelsen over dens gennemslagskraft afspejler andet og mere end sendrægtighed i forhold til den digitale nutid. Også som mand har jeg været længe om at fatte bevægelsens rækkevidde og betydning. Noget i mig stejler over dét udtryk: »som mand». Det er jo nær ved at være den laveste fællesnævner, man kan synke ned til. Den undergås kun af vendingen »som menneske». Vi er ikke dyr, men vi er heller ikke bare mænd eller kvinder. Vi er personer, hver især i sin egen ret, og den rå kønsbestemmelse indebærer en permanent trussel om banalisering frem for nuancering. Om at der vil blive politiseret på samtalens og forsonlighedens bekostning. (...) Mit ubehag ved kønnet som fællesnævner og politisk slagmark skyldes naturligvis, at jeg på den måde stilles over for valget mellem at være et potentielt monster, i kvindernes øjne, eller, i de andre mænds, en selvkastrende dengse.«

Jens Chr. Grøndahl, forfatter, om MeToo-bevægelsen, Altinget.dk

FOTO: AGSER LADEFOGED/SCANPIX